

V SPOMIN

Alojzu Virantu
(1936-1998)

Oktober 1998

Viško pokopališče v
prelepem in zlatem jesenskem soncu.....

Nad nami čisto in sinje nebo.....

V tišini se čuje tiho podrsavanje korakov žalujočih
po pokopališkem pesku

Tu in tam tih pogovor

V daljavi pisk lokomotive.....

Ozrem se proti cerkvi, stolp je ves zlat v soncu
.....Tam v daljavi vidim Krim. Malo na levo Mokrc
in seveda tudi Kurešček

Pod njim je mala vasica Dobravca s cerkvico, sicer
je ne vidim, a jo le slutim. Tu, v kmečki družini, je
ugledal luč sveta naš sodelavec in prijatelj Lojze
Virant, ki ga sedaj spremljamo na njegovi posled-
nji poti.....

V nežni mladosti mu ni bilo poklonjeno srečno
otročstvo, kajti vojna je bila strašna in dom požgan.

Po vojni se je šolal v Ljubljani za kovinarja. Nato
je delal v Kovinski industriji Ig in Elektromedicini.
Spoznal sem ga 3. januarja 1957, ko se je zaposlil
v mehanski konstrukciji našega Inštituta za elek-
troniko in vakuumsko tehniko. Bil je mlad, pre-
prost in veder kmečki fant. Malo redkobeseden in
resen, a tudi prijetno hudomušen in šegav.

Nato je ob delu diplomiral na strojnem oddelku
Tehniške srednje šole. Na inštitutu je postal pravi
specialist za mehanske konstrukcije nešteti
različnih vakuumskih naprav in elementov. To so
bile razne vakuumske črpalne in impregnacijske
naprave, rotacijske vakuumske črpalke, difuzijske
oljne črpalke, ventili, pasti itd., itd. Od leta 1988 je
bil tudi vodja konstrukcije IEVT. Nazadnje, že v
pokoju, je kot konstruktor sodeloval pri projektu
vakuumske impregnacijske naprave v sklopu In-
stituta J. Stefan. V Prirodoslovnem muzeju v
Ljubljani v njej sedaj impregnirajo okostje
neveljskega mamuta.

Rad je imel svoje delo, temu se je predal z vsem
svojim znanjem in srcem.

Pri sodelavcih je bil res priljubljen in pogosto smo
se ob raznih jubilejih sestajali v ljubljanskih pred-
mestnih gostilnicah in tam kramljali. Z njim se ni
bilo mogoče spreti!

Včasih pogledam fotografije iz časov, ko smo
skupaj počitnikovali na Jadranu na Dugem otoku,
na Unijah, na otoku Silbi.

Že dolgo sva bila dobra prijatelja tudi zasebno. Pri
tem sem spoznal, kako mu je težka mladost
skovala njegovo osebnost, v kateri je bilo toliko
iskrenosti, potrpežljivosti, nerazvjenosti in
razumevanja.

Sicer pa je bil ves predan svoji družini, za katero
je prav izgoreval. Skoraj nismo poznali njegovih
skrbi, bojazni, težav ... Nosil jih je sam v sebi, da
nas ne bi z njimi obremenjeval, čeprav je bil
izredno razumevajoč za težave in skrbi vseh nas
.....

Ko je ob hudi bolezni spoznal, da zanj ni rešitve,
iz njegovih ust nisem slišal tožbe. A slutil sem, da
ga razjeda strah in skrb, kaj bo z njegovo družino,
ko njega več ne bo!

V tišini je odzvenel zvok trobente, ko je žaro z
njegovim pepelom sprejela zemlja v svoj ob-
jem.....

Sonce je bilo že prav nizko nad obzorjem.....

Nam pa so se solze iskrite v očeh.....
zapustil nas je – dober človek.....

Branko Kos